

Vi firar den här dagen som Jesu namns dag. Skall vi vara bibeltrogna, är det väl i första hand Jesu omskärelses högtid. Vi har i dagens korta Ev. hört att på åttonde dagen efter sin födelse som Jesus blev omskuren.

En judisk man skall vara omskuren, och om han är född i en judisk familj, så skall det ske när han är åtta dagar gammal. Med det förs han in i förbundet mellan Gud och hans utvalda folk. Det var vad Gud en gång fastställde för Abraham. Det angavs då inget som helst skäl för det, Abraham fick bara veta att det skall vara så.

Det judiska folket har varit trogen mot det som Gud bestämt. Den lilla operationen medför inga men, men nu höjs ju röster för att det skall bli förbjudet. Man menar att mänskliga rättigheter medför att man själv skall bestämma över omständigheterna i sitt liv. Men vad man nu än har för goda skäl, så skulle ett förbud inkräkta på en annan rättighet, religionsfriheten. Det går inte att undvika att det blir ett uttryck för antisemitism.

Att Jesus blev omskuren har den djupare betydelsen att han infördes i det folk som Gud hade ett särskilt förbund med. Han skulle bryta igenom gränserna och med sitt liv skapa ett nytt förbund, som skulle gälla alla människor och folk. Han skulle ju instifta den helgade måltid, där det sägs att "denna kalk är det nya förbundet genom mitt blod, som blir utgjutet för många". 'Många' betyder i grunden 'alla', men används väl därför att det visar sig att alla inte är intresserade.

Men nu blev Jesus alltså omskuren, så som det föreskrevs i Guds Lag. Jesus skulle bli den som, i motsats till oss vanliga människor, i allt följde Guds vilja. Hans föräldrar såg till att det blev rätt från början. Jesus blev omskuren, och efter fyrtio dagar frambars han i templet, efter den ordning i Lagen som gällde för en förstfödd son. Det är ju vad vi skall minnas på Kyndelsmässodagen.

Seden hade växt fram att det också var då som ett barn fick sitt namn. Vi har samma tradition vid våra barndop. Då nämns högtidligt namnet på den som döps. Förbindelsen dop och namn levde länge kvar i våra lagar. Det är ändrat nu, men tidigare var det mycket svårt att ändra sina förnamn. men det fanns ett tydligt undantag: om man döptes som vuxen, så hade man rätt att lägga till et namn.

Att Jesus fick sitt namn är väl vad som blir av större betydelse för oss den här helgdagen. Vi noterar betydelsen av att Jesus blev omskuren, men eftersom vi lever i det nya förbundet som gäller alla folk, är hans namn intressantare. Redan den första Pingstdagen konstaterade Petrus att profetian i Joels bok hade gått i uppfyllelse: "Det skall ske att var och en som åkallar Herrens namn ska bli frälst."

Då är det också viktigare för oss att idag fira Jesu namns dag, än att markera att det är Nyårsdagen. Det är ju inte givet att det skall vara just den här dagen. Namnen på våra månader anger en annan nyårsdag. Årets fyra sista månader bygger på romerska räkneord. Därmed anges att september är den sjunde månaden, och det innebär ju att 1 mars ansågs som nyårsdag. Den judiska nyårsdagen inträffar i enlighet med GT i början av september. I den traditionen börjar det ortodoxa kyrkoåret vid samma tid.

Länge hade kyrkan Jungfru Marie bebådelsedag som nyårsdag. Tanken är att det var då Guds nya tid började, och då var det en lämplig tidpunkt för ett nytt års början. Att bebådelsen sågs som viktigare än födelsen är något att tänka på i vår tids abortdebatt. Men till slut blev det ändå Jesu födelse som blev utgångspunkten för vår tideräkning. Efter den räknas vi ju åren, och när den vecka som kyrkan firar hans födelse har gått till ända, är det dags för ett nytt år. så har det varit sedan slutet av medeltiden.

Men det som ger Nyårsdagen sin karaktär för oss kristna, är då att vi firar den som Jesu namns dag. Naturligtvis möter man ett nytt år med både förhoppningar och farhågor. Vad skall det föra med sig? Vi får vara beredda på överraskningar, en del oönskade. Det kommande året kommer att ha sin "beskrädda del av fröjd och smärta".

Men då tar vi till oss profetens budskap i Klag., som vi hörde i den första läsningen av Herrens ord: "Herrens nåd tar inte slut, hans barmhärtighet upphör aldrig." Det är ett märkligt profetord. I Klag. hör vi förtvivlad klagan över att Jerusalem är förstört och folket bortfört i fångenskap. Men mitt i sin klagan avbryter profeten sig och kommer med tröstande ord. Historiens omvälvningar drabbar människor. De har levt så att de inte förtjänar Guds godhet. Men ändå är det så som också Paulus skulle konstatera om Kristus i 2 Tim.: "Är vi trolösa förblir han trofast."

Framför oss ligger ett år präglad av Guds nåd. Det är ju samma sak som vi lyfter fram, när vi räknar våra år efter Kristi födelse. Allt fler vill inte räkna så längre, man talar i stället om 'gemensam tideräkning'. De har förlorat något vi har: tron att vad som än händer ligger våra liv i Guds hand. 'Hans nåd är varje morgon ny.' Naturligtvis är vi övertygade om att Gud tar sig an alla, de är ju en del av hans skapelse. Men det handlar ju också om att lägga märke till vad Gud ger och ta emot det. De går miste om den trygghet man kan ha inför en framtid med sina orosmoln.

Den tryggheten ger oss inte bara Fadern som Skapare, utan också Sonen som vår Frälsare. Våra liv formas under Jesu namn.

Som ni vet, så hade en människas namn större betydelse i biblisk tid än i vår. Namnet angav vad människans djupare väsen var. Han som hette Abram, som betyder 'fadern är hög', fick ett nytt namn, Abraham, som betyder 'fader till många', "ty jag skall låta dig bli fader till många folk", sade Gud. Kyrkan med människor från många folk, ser ju också Abraham som 'trons fader'.

Att Guds Son när han blev människa skulle heta Jesus, fick både Josef och Maria veta. Vi har namnet så som det överfördes till grekiska. På hebreiska är det Joshua och betyder 'Gud frälser'. Det namnet finner vi tidigare i den heliga historien. Så hette ju Moses medarbetare, han som fick uppgiften att leda folket in i det utlovade landet.

Nu kom han som skulle leda folket in i det himmelska hemland som Gud utlovat. "Här har vi ingen stad som består, men vi söker den stad som ska komma", säger aposteln i Hebr. Med Jesus har vi en framtid bortom vad det nya året kan föra med sig, inte bara ett nytt stycke jordisk tid utan den evighet där Gud finns.

Och under den jordiska tid som vi har kvar får vi leva med alla löften som är knutna till Jesu namn. Vi tar dem till oss, eftersom vi ju är döpta i Jesu namn. Vi får förlåtelse i Jesu namn, påminnes vi om i läsningen ur Apg. Och stora löften är knutna till bön i Jesu namn.

I profetian om att "ett barn blir fött", om att "en son är oss given" sägs att "detta är hans namn: Allvis härskare, Gudomlig hjälte, Evig fader, Fredsfurste". Med honom blir det kommande året, hur det nu än kommer att bli, ett välsignat år.

Som ett P.S. vill jag notera att det sista namnet förs vidare med ett löfte om "fredens välsignelser utan gräns". Så har den här dagen i många kyrkor blivit en böndag för fred. När det är något som vår värld behöver, låt oss ansluta oss till den bönen, i Jesu namn!